

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS GESTORS CULTURALS
NECESSITEN POSAR-SE LES PILES**
D. Sam Abrams

Poeta, assagista i traductor
EN SÍNTESI
**Angelisme
i negació**

Gerontologia cultural

Sense pena ni glòria ha passat per Barcelona el poeta més important de la literatura russa actual i un dels poetes més destacats d'Europa, és a dir, del món occidental. Naturalment, em refereixo al poeta, assagista i traductor Aleksandr Kúixner (Sant Petersburg, 1936). La sòlida obra de Kúixner ve de ben lluny, perquè va començar a publicar en revistes als anys 50 i a hores d'ara és autor de més d'una quinzena de poemaris, el darrer dels quals, *Maig fred*, va aparèixer precisament l'any passat.

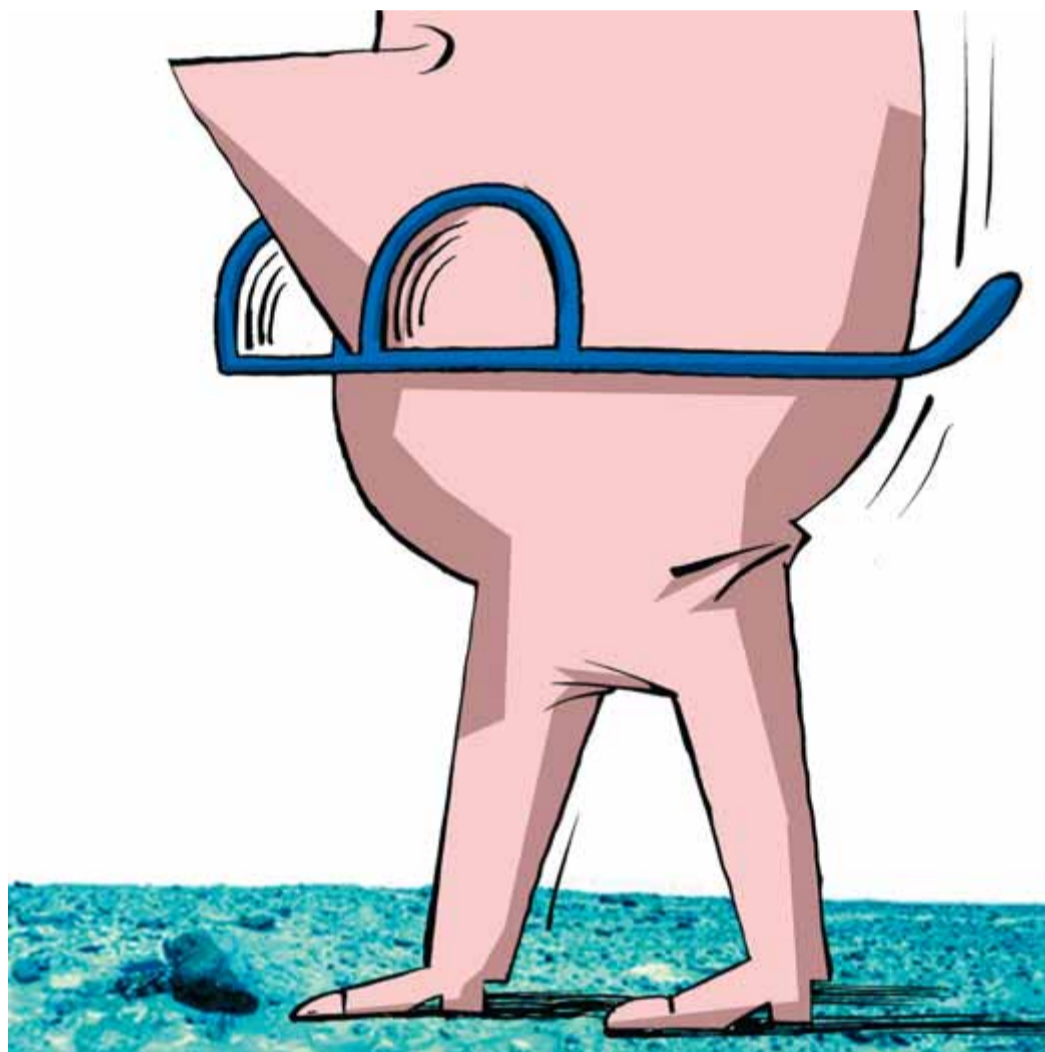
A MÉS, KÚIXNER HA ESTAT RECONEGUT amb tots els grans premis haguts i per haver: el Premi Estatal el 1996, el premi Puixkin el 2001 i el Premi Nacional de Poesia Russa el 2005. I el seu pedigree literari no podia ser més impressionant. Satèl·lit i amic dels quatre "orfes de l'Akhmàtova" (Dimitri Bobixev, Joseph Brodsky, Anatoli Naiman i Evgeï Rein) i, amb ells, hereu directe dels grans gegants de la modernitat russa, Anna Akhmàtova, Osip Mandelstam, Boris Pasternak i Marina Tsvetàieva. No està gens malament, oi?

DONCS, COM ELS DEIA, HA PASSAT SENSE PENA NI GLÒRIA per Barcelona un personatge d'aquesta altura. Els únics que van notar la seva presència, demostrant la seva pròpia intel·ligència i sensibilitat, van ser el poeta i narrador Jordi Cervera del programa *iCat, fm* i la jove poeta, crítica i traductora Xènia Dyakonova, que va traduir poemes de Kúixner per a l'ocasió i el va acompanyar durant la seva estada.

QUÈ ÉS EL QUE HA PASSAT AQUÍ? Com pot ser que una figura de la plana major de la literatura mundial passi per Barcelona i no se n'assabenti ningú? I mirin que ho he preguntat a molta gent, aquests dies passats! Passen diverses coses.

LA PRIMERA ÉS QUE ELS SEUS AMFITRIONS, és clar!, no saben ben bé qui era. Estava convidat a participar a la famosa festa *fashion* de les lletres, el Kosmopolis, en la seva darrera convocatòria. I ja que l'exquisit senyor Juan Insua del CCCB no sabia de qui es tractava, no el va assenyalar sinó que el va entaforar enmig de la pila de greix de convidats planetaris, i allà es va quedar! Què hi farem!

LA SEGONA ÉS EL PROBLEMA DE LES MODES LITERÀRIES, dictades per qüestions justament extraliteràries, per qüestions completament alienes a la qualitat intrínseca de la producció d'un autor determinat. Durant aquesta mateixa temporada ha passat pel II Festival Internacional de Poesia Mahalta de Lleida el poeta sirí de naixement i libanès d'adopció Adonis (Ali Ahmad Saïd Ésber) i ha rebut més cobertura mediàtica que Aleksandr Kúixner. És clar! No me'n recordava que ara "toca" una multiculturalitat interressada, hipòcrita, tova i feble. Només cal que agafin qualsevol dels 10 poemes de Kúixner que Xènia Dyakonova va traduir per al recital de Kosmopolis i el posin al costat de qualsevol dels poemes d'Adonis traduïts per al festival de Mahalta, i ja em sabran explicar qui és qui. La procedència nacional, l'adscripció religiosa, etc. no són criteris estètics. ¿No està la literatura catalana demanant justícia a nivell internacional?, ¿no vol que els editors i els crítics s'hi fixin sense apriorismes i sense prejudicis? Doncs que es faci el mateix amb els altres que arriben de fora.

GUILLEM CIFRE

“¿No està la literatura catalana demanant justícia a nivell internacional?, ¿no vol que els editors i els crítics s'hi fixin sense apriorismes i prejudicis? Doncs que es faci el mateix amb els altres que arriben de fora”

I LA TERCERA RAÓ, la més greu, és el tema de la gerontologia cultural que darrerament s'està apoderant de Catalunya. Un exemple ben representatiu: Diana Ross va cantar a Catalunya per primera vegada l'estiu passat! Perquè es facin una idea del que això significa, vaig veure la Diana Ross actuar al meu poble l'any 1963 quan ja feia anys que estava en plena forma. Jo tenia només 11 anys i ara en tinc 54! Fa temps que s'ha instal·lat a la cultura catalana aquesta perillosa tendència gerontològica d'apostar per valors segurs que gairebé sempre equivalen a velles glòries del passat. Per aquí crec que no anem pas bé. I, compte, una altra cosa completament diferent és quan es vol fer un homenatge a una gran fi-

gura del món cultural, com en el cas de les darreres i meravelloses actuacions de Vittorio Gassman a Catalunya.

PERÒ JO VULL DIR AQUESTA TENDÈNCIA d'intentar sempre buscar l'èxit de públic garantit, que provoca que els gestors de la cultura pública i privada vagin a la caça dels grans noms, dels referents indiscutibles. Aquesta política dels grans noms generalment acaba tenint conseqüències negatives, com ara el fet de no ajudar a descobrir, formar i consolidar nous talents i el fet de fer el ridícul estrepitosos en no saber reconèixer valors consolidats com ha passat recentment amb Kúixner. O el cas de l'extraordinari poeta i assagista polonès, Adam Zagajewski. El senyor Àlex Susanna va portar Zagajewski aquí per primer cop el 1997 i la seva presència també va passar absolutament inadvertida quan ja era més que reconegut fora d'aquí i ja havia publicat el llibre, *Dos ciutades*, l'any 1991. Amb 15 anys de retard ara fem veure aquí que el llibre és nou de trinca, perquè finalment ens hem assabentat de qui és en realitat l'autor!

ELS GESTORS CULTURALS NECESSITEN POSAR-SE LES PILES i estirar les cames a nivell físic i intel·lectual. No pot ser que es dediquin a la sortida fàcil de les velles glòries en el mateix moment que Barcelona i la cultura catalana per fi sembla que comencen a posar-se en òrbita internacionalment.

**Marçal
Sintes**

Va reunir-se dilluns amb gran pompa el Grup d'Alt Nivell de l'Aliança de Civilitzacions, inspirat per Zapatero i impulsat per l'ONU. Les propostes llançades són farcides de bones intencions, com ara —ho trec d'aquest diari— la següent: “Els governants han d'evitar el llenguatge violent sobre les creences d'altres pobles”. El llenguatge violent mai no és recomanable. Ara: determinades creences s'han de combatre, en especial, per exemple, si desemboquen en l'opressió de la dona o en horribles massacres. Personalment, i em penso que ho he escrit abans, això que se'n diu el diàleg o l'aliança de civilitzacions em sembla molt bé, fins i tot imprescindible, sempre que es tingui present que l'angelisme no ho arregla tot. I que en paral·lel a aquestes polítiques hi ha d'haver una ferma voluntat d'arraconar fenòmens com el fanatisme islàmic. Cal mà estesa, però també defensa d'allò a què Occident no pot renunciar. Perquè l'amenaça, terrible, existeix, per molt que alguns a vegades facin veure que no se n'adonen. És el cas de Zapatero i de molts altres, com ara l'historiador turc Ilber Ortaylı, que dimarts declarava a l'AVUI que “el xoc de civilitzacions és una teoria estúpida”. Curiosament, els mateixos que desqualifiquen els advertiments de Huntington són els més entusiastes de l'aliança de civilitzacions. Manifestacions d'aquest tipus constitueixen mostres clares del que Baudrillard va anomenar *negació simbòlica*, en què es manifesta el contrari del que està ocorrent en realitat. Perquè, si de perill no n'existís cap ni un, l'aliança de civilitzacions no tindria sentit. Oi?

m.sintes@hotmail.com